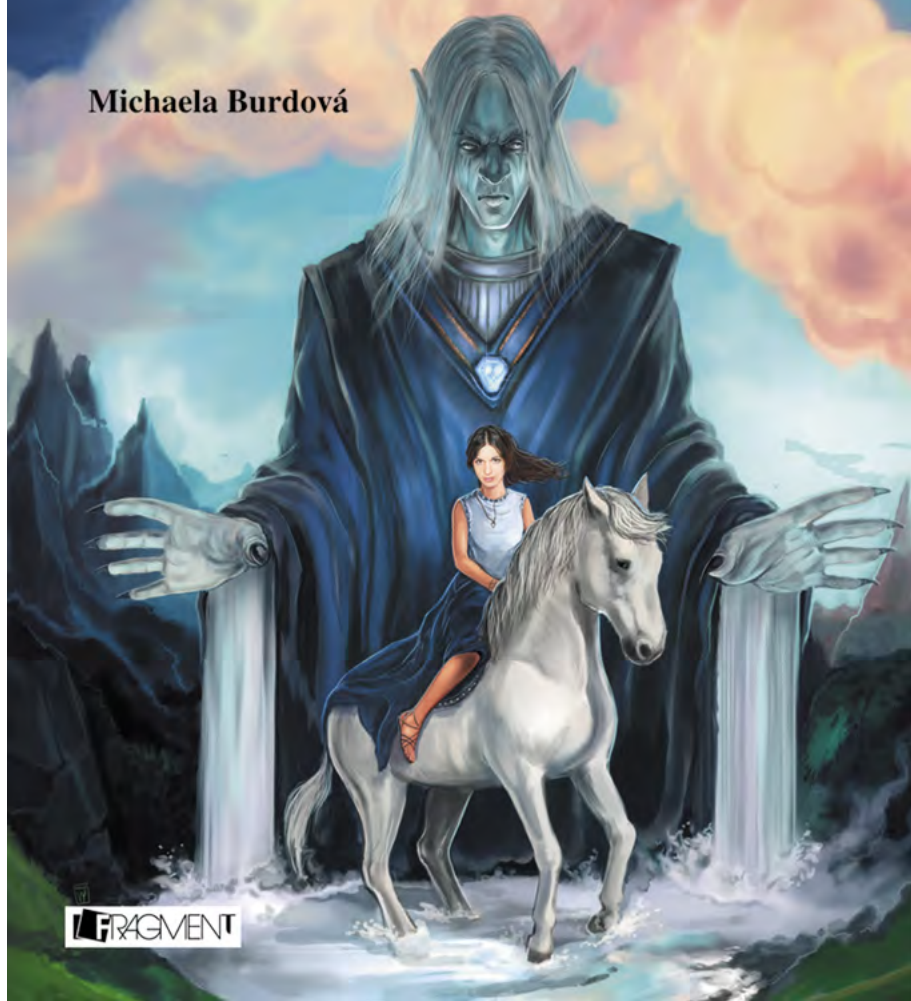

Křišťály moci

Zrada temného elfa

Michaela Burdová

Křišťály moci

Zrada temného elfa

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ
Roderick Gordon, Brian Williams – Hlouběji do PODZEMÍ

Michaela Burdová
Křišťály moci – Zrada temného elfa – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Křišťály moci

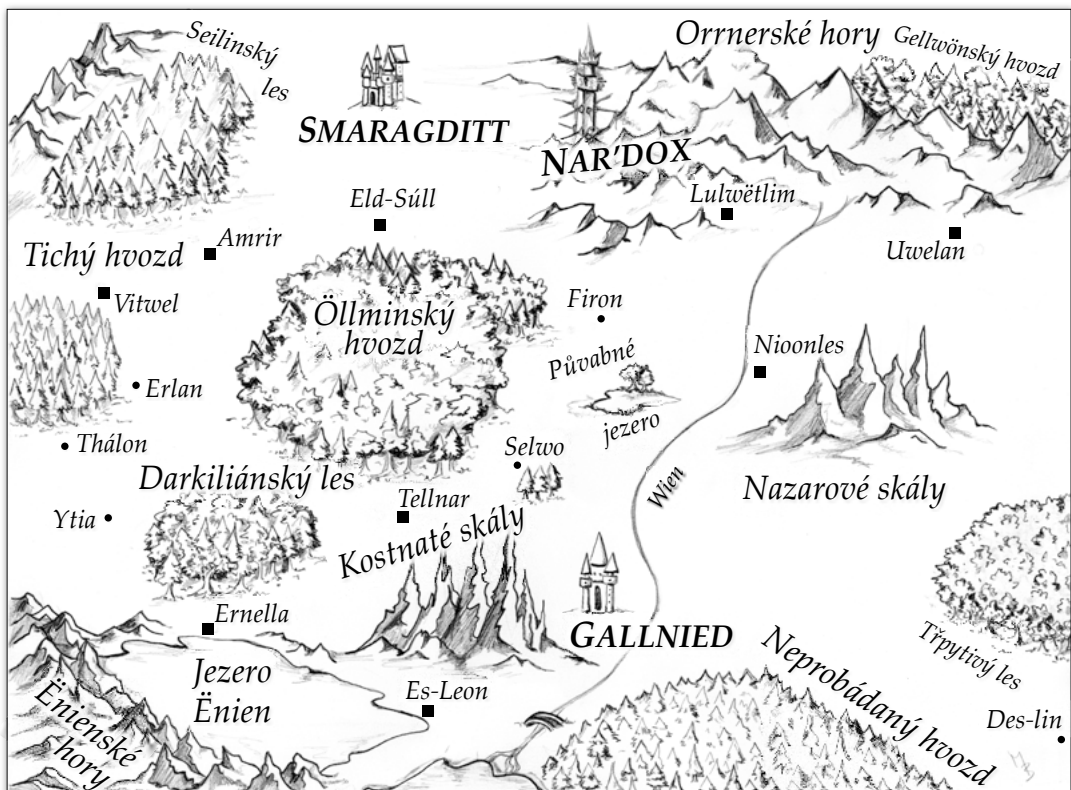
Zrada temného elfa

Michaela Burdová

*Knihu věnuji svým milovaným rodičům, babičce a bratrovi,
a svým drahým kamarádkám.*

OBSAH

Prolog.....	9
Isgraël	11
Vězněm Nar'doxu	17
Návštěvníci	29
Krvavé Probuzení jara	37
Tajemný ochránce	49
Psanci.....	61
Trest.....	76
Ytia	87
Utajená moc.....	104
Volba.....	119
Těžký den	139
Ohlédnutí do minulosti.....	145
Maska	157
Oběť.....	173
Válka?	184
Lulwëtlim	198
Sestra z proroctví	211
Překážky.....	221
Zachránce či věznitel?	235
Poslové	247
Na prahu smrti.....	253
Vůně neposkvrněnosti.....	261
Awrixel	272
Šepot lesa.....	284

Svět leží v černotě...

*Když šepot líbezny v mysli zapěje,
pak síla ukrytá v nitru se usměje,
její jemný dotyk pocítíš, ona tě polaská,
ten dotyk něžný, jako křídla andělská.
Síla přírody tajemná jak noc,
slyš, taková jest nymfí moc.*

Svět usíná v samotě...

*Ten šepot život prvnímu dal,
aby ten okřídlený k nebi se vzpjal,
a lví orel vzhůru se vznes,
on letěl přímo do nebes.
Ti s ohněm v hrdle ze západu přišli,
přes pýchu však záhubu našli.
Pak poslední z Prvních zemi opustili,
odvážného za lásku v labyrintu uvěznil.*

*Tvorové Prvenství Životem stali se
Neposkvrnění Mocí zrodili se.*

A sny ztrácejí se v temnotě...

*Tak Křišťály moci v úkrytech dřímají,
poznámenanou proroctvím dychtivě čekají,
stanou se záchranou, jsou osudem,
a zplození zla pohlceni budou peklem.*

*Pak naděje probouzí se v prázdnotě.
A stíny odplouvají v němotě.*

PROLOG

*Zrada v srdci zrodila se
ten Smělý vlastní krvi postavil se
tam v sídle božském moci nadechl se
a Temným vládcem stal se.*

Před dvěma sty lety se nejmocnější bytosti světa rozhodly stvořit sedm Křišťálů moci. Staly se odrazem jejich moci a duše. Sedm bratrů – Neposkvrněných, stvořených z moci jedné z božských nymf, sestoupilo z nebes na zemi. Podle nymfy získala země, již stvořila a kterou měli Neposkvrnění chránit, své jméno – Mianthilie.

Isgraël, nejmocnější po Äarmaelovi, však zatoužil po daleko větší moci. Nač chránit nádhernou zemi lidí a elfů, když by jí mohl vládnout? Bratři tušili jeho zradu, ale z lásky a dobra, které chovali v srdci, se mu nedokázali postavit. Proto Äarmael přišel s návrhem.

Každý ze šesti bratrů stvořil svůj Křišťál moci. Äarmael-Mocný vlastnil Křišťál lásky a něhy. Lhäniel-Laskavý stvořil Křišťál nevinnosti a čistoty. Diaxiël-Chrabrý měl Křišťál odvahy a statečnosti. Sälwieli-Velkorysému náležel Křišťál obětavosti, Tiantiel-Vzporný stvořil Křišťál divokosti a síly. A Iwriell-Upřímný vlastnil Křišťál cti.

Isgraël se ale o jejich tajemství dozvěděl, ačkoli se je před ním snažili skrýt, a zatoužil vlastnit všechny Křišťály. Sám si stvořil svůj vlastní, do něhož uložil svou černou duši a drtivou moc. Tak Isgraël-Smělý stvořil svůj Křišťál krutosti a vychytralosti.

Jedné noci svůj krutý plán uskutečnil. Ve spánku zabil svého bratra Tiantiela a zmocnil se jeho Křišťálu divokosti a síly. Tím se stal nebez-

pečně mocným – mocnějším než zbývající bratři. Když se o jeho zradě dozvěděli, dostali strach a rozhodli se před Isgraělem své Křišťály moci ukrýt. Darovali Křišťálům část své vůle, aby se samy rozhodly, kde v Mianthilii si naleznou úkryt.

Neposkvrnění však věděli, že pouze tím Isgraělovi ve zlu nezabrání. Už tak se stal držitelem dvou Křišťálů. Nikdo nyní nebyl mocnější. Proto Lhäniel vykl prorocství, které protkal svou silou a vůlí. V prorocství bratři svorně zvolili toho, jenž jako jediný bude mít schopnost zbylé Křišťály najít a spojit jejich moc, a tou následně Isgraěla zničit.

Isgraělovi se nakonec povedlo své bratry jednoho po druhém zavraždit, až na jednoho.

Äarmaelovi se podařilo před jeho zvráceností uniknout. Vyhledal pomoc u vládců Bílých elfů a poté se díky zbytku své moci ukryl tak, aby ho nikdo, především Isgraěl, nenašel. Pouze elfský král Wiallon a královna L'Qenlia věděli, kde se jeho skrýš nachází.

Poté, co Isgraěl zavraždil své bratry, ustanovil se vládcem celé Mianthilie. Sídlo Neposkvrněných Yllbel přejmenoval na Nar'dox, což v jazyce elfů znamená Věž zkázy, a sám se nazval Temným elfem. Ze svého zla zplodil strašlivé netvory ibraxiry a ti se stali jeho armádou. Napadali města elfského království Ęnarsis i království lidí Sardon, aby Isgraěl všem dokázal svou nemilosrdnost a nezměrnou moc.

Z Bílých elfů stvořil vojsko elfů Temných tím, že jim začernil duši.

Takový panoval život v Mianthilii, světě magie a moci.

ISGRAËL

*V půdě síla prastará koluje,
život i smrt zároveň sleduje,
taková je země Mianthilie.*

Vanul chladný vítr. Tiše naříkal mezi temnými větvemi vysokých stromů a svým ledovým dechem vzdychal do tajuplné noci. Doprovázela jej hrozba. Ale jeho hlasu dnes nikdo nenaslouchal.

Sorgan zvedl hlavu a zaposlouchal se do varovného šepotu. Vnímal studené dotyky, jimiž ho vítr hladil po tváři. Věděl, v čem spočívá hrozba, před níž ho vítr varoval. To oni byli tou hrozbou.

Koruny stromů nad jeho hlavou lehounce tančily a jejich šumění narušovalo ticho noci. Tmavými větvemi prosvítala hvězdnatá obloha. Jen letmo Sorgan pohlédl k třpytivým tečkám. Zářily na černém nebi jako perly. Jako perly uvězněné na černé hladině nekonečného moře.

Vládl klid, a přece byl nepřírozený. Ticho bylo příliš napjaté. Hvozd mlčel, měl strach. Pouze mohutné smrky neodolaly, aby si nezatančily v jemném vánku. Sorgan je za to obdivoval. Rád poslouchal jejich šelest, nechával se unášet jejich tajemnými hlasy. Les byl zahalen kouzlem a krásou noci, ale on s družinou Temného pána ji rušili. Kopyta koní jemně klapala o tvrdou, ušlapanou zem. Zvířata potřásala hlavami, tiše frkala a mlaskala. Sorgan nevzrušeně pozoroval rychlé, maličké stíny, jež se míhaly mezi kmeny a vysokou trávou. Byli to lesní rarachové, kteří i přes svůj strach nedokázali odolat zvědavosti.

Vyjeli z temného lesa pod volné nebe. Šum stromů zanikl za jejich zády a vystřídal ho nesmělé špitání vlnící se trávy. Koně kráčeli pomalu a klidně. Jeli po rozlehlé louce, v dáli přecházející v mírné kopce, které se ztrácely ve tmě.

Sorgan nasál do plic čerstvý, chladivý vzduch. Posílil ho a dodal mu odhodlání. Jeho elfí oči i v té černotě spatřily několik metrů před nimi malou, obyčejnou chatrč. Ale Sorgan věděl, že pro jeho pána obyčejná není.

Přitáhl otěže svého vraníka a srovnal krok s pánovým běloušem. Temný elf Isgraël, samozvaný vládce celé Mianthilie, nejmocnější ze sedmi Neposkvrněných, držitel Křišťálu krutosti a divokosti, seděl v sedle vzpřímeně se vznešeně zdviženou bradou. Na bezchybné tváři s jemnými rysy měl uvolněný výraz a v zářivých, azurově modrých očích mu pohrávala nedočkavost. Vlasy bílé jako sníh mu padaly na ramena a mramorová pleť odrážela chlad jeho srdce.

„Jsmo na místě, můj pane,“ promluvil Sorgan svým dunivým, drsným hlasem. I on byl velmi pohledný, ale sám byl přesvědčený, že kráse jeho temného a krutého vládce se nikdo nevyrovná. Leda jeho prvorozený syn.

Zatímco z Isgraëla přímo číselo elegance a vznešenost, Sorgan vypadal jako skutečný válečník. Byl vysoký a urostlý, jeho tělo bylo samý sval. Tvář měla tvrdé rysy: hranatou, výraznou bradu a lícni kosti, souměrné rty a dokonalý nos. Vypadal velmi mladě, ačkoli na tomto světě pobýval již přes sto devadesát let. Špičaté elfí uši zakrývaly krátké, stříbřitě bílé vlasy trčící do všech stran. Pleť měl jen o málo tmavší než jeho pán.

„Ano,“ přitakal Isgraël hladkým, líbezným hlasem. Oči upíral k chalupě, která nyní byla jen pár kroků před nimi. Byla postavená z tmavého dřeva místních smrků, mezi prkny zely škvíry a dveře vypadaly, že se každou chvíli rozpadnou. Střecha byla porostlá mechem a malým oknem prosvítalo mdlé světlo svíčky.

Sorgan zatáhl za otěže a vraník bez protestů zastavil. Nato elf zvedl paži a družina jeho válečníků mu stanula za zády. Koně pohazovali hlavami, otěže a udidla chrastila.

„Ach, pohleď, Sorgan, není to ubohé?“ promluvil Isgraël přehnaně lítostivě při pohledu na prostou chatrč. „Jak hluboko můj drahý bratr klesl.“

„Ano, pane,“ odvětil Sorgan a přešel domek lhostejným pohledem. „Hluboko.“

„Je na čase si s ním promluvit,“ pokýval Temný pán hlavou a jediným ladným skokem seskočil z koně. Odhrnul si bílý plášť a urovnal si křišťály zdobený opasek s mečem. Na rukou měl rukavice ze světlé kůže a na pravém ukazováku se mu blyštl prsten s velkým rudým kamenem.

„Přece jenom už je to velmi, velmi dlouho, kdy jsme spolu prohodili nějaká ta slova,“ dodal Isgraël se spokojeným úšklebkem a Sorgan mu úšklebek oplatil. Isgraëlovu krutou ironii a smysl pro zábavu nikdy příliš neobdivoval, ale vychytralost a lstivost ano.

Stejně jako jeho pán seskočil z koně, až se mu černý plášť rozvířil kolem vysokých bot. „Chcete jít dovnitř sám, pane?“

„Jen s tebou, Sorgane,“ odvětil Isgraël a Sorgan naznačil svým elfům, aby počkali venku, připraveni zasáhnout. Poté přistoupil k rozvrzaným dveřím a chystal se je vykopnout. Ale Isgraël ho zastavil stisknutím ramene.

„Počkej, můj milý Sorgane, nebudeme se přece chovat nezdrovile,“ zahlaholil. Sorgan se ušklíbl, ale přece jen zaklepal. Ozvaly se kroky. Vzápětí za pootevřenými dveřmi vykoukla propadlá, bledá tvář.

„Zdravím tě, Äarmaeli,“ pronesl Isgraël vřelým hlasem. „Nepozveš svého bratra dál?“

Dveře se otevřely dokořán. Hubený elf, jenž stál na jejich prahu, na Isgraëla upíral zelené oči, byl zcela zaskočený a vyvedený z míry. Ale ve vyzábělé tváři se mu nezračil strach. Nic z toho, co Sorgan pokaždé spatřil v obličejích všech, kteří Isgraëlovi nebo jemu samotnému pohlédli do očí.

„Tak jsi mě našel,“ zašeptal nakonec elf smířeným hlasem. Svěsil ramena a sklesle zavrtěl hlavou. „Však už je to mnoho let... Očekával jsem tě mnohem dřív.“

„Byl jsem příliš zaměstnán rozšiřováním své říše a hledáním Křišťálů moci,“ vysvětlil Isgraël s úsměvem. S úsměvem tak ledovým, až se Sorgan zachvěl. „Bílí elfové jsou příliš zatvrzelí. Raději obětují svůj život, než aby mi vyhověli a řekli mi to, co chci slyšet. Ale... ne všichni,“ ďábelsky se zazubil. „Doslechl jsem se o proctví, Äarmaeli. Vím, že ty jediný mi můžeš prozradit jeho celé znění.“

„To nikdy neudělám, Isgraëli, a ty to víš,“ odvětil vyhublý elf smutně a Sorgan po svém pánovi střelil pohledem. Isgraël přikývl. Válečník vrazil dovnitř, přičemž Äarmaela nemilosrdně srazil k zemi. Isgraël vznešeně vstoupil za ním a jediným pohybem své vůle a zvednutím ukazováku zabouchl dveře.

Sorgan přešel k malému krbu, kde dosud dohořívaly rudé uhlíky, a rozhlédl se po chatrči. Slabé světlo svíčky jí dodávalo útulný nádech. Tvořila ji pouze jediná místnost. Vedle krbu stála stará postel a naproti rozvrzaný stůl a židle. Na druhém konci místnosti se nacházela lavice a malá pícka. Všude se plížily stíny.

Äarmael se sesbíral ze země a dobelhal se k lavici. Ztěžka na ni usedl. Nebyl starý, ani mladý. Sorgan věděl, že stáří ho nikdy sužovat nebude, stejně jako jeho pána. Ale vypadal unavený, vyčerpaný. Sešlý trápením a žalem. Kdysi dlouhé zlaté vlasy byly nyní bledě plavé a pod zářivýma očima zely tmavé kruhy. Äarmael již neměl žádnou moc. Bez svého Křišťálu moci vůbec žádnou.

14

Isgraël se rozhlédl po místnosti a trochu se zamračil. „Je mi tě skoro až líto, Äarmaeli. Podívej se kolem. Jak jsi skončil? Jako obyčejné nic.“ Dlouhými kroky k němu přistoupil, s rukama za zády. „Co nakonec zbylo z prvního z Neposkvrněných? K čemu ti byla tvá věčná láska? Nezachránila tě. Přede mnou neutečeš.“

„Mýlíš se, Isgraëli,“ zašeptal Äarmael a v očích mu zazářila víra. „Láska mě možná nechránila před tvým zlem, ale nakonec to bude ona, kdo tě zničí.“

Veškeré uvolnění i hravost z Isgraëlovi tváře rázem vyrchaly. Zatlul zuby, pohled mu ztvrdl. Sehnul se k elfovi a nebezpečně zasyčel:

„Nikdo mě nemůže zničit. Jsem držitel dvou Křišťálů moci. Nikdo se mi nemůže rovnat.“

„Někdo by mohl,“ odvětil Äarmael s lehkým úsměvem.

„Řekni mi jeho jméno,“ poručil Isgraël. Äarmael však odmítavě zavrtěl hlavou.

„Neznám ho.“

„Lžeš!“ sykl Isgraël vztekale a prudce se narovnal. „Jestli mi to proctví nevyzradíš, vezmu si je sám.“

„Raději mě zabij,“ odvětil Äarmael odhodlaně a Isgraël se krutě usmál.

„To udělám,“ přisvědčil. „Ale nejdříve si vezmu to, pro co jsem si přišel.“ Přistoupil k němu blíž a Sorgan napjatě sledoval, co se bude dít. Dlaň měl položenou na rukojeti meče, připravený ho kdykoli použít, ačkoli věděl, že to nebude třeba.

Temný pán uchopil bratra za hlavu a zaryl mu své dlouhé nehty do spánků. Äarmael přivřel oči bolestí. Isgraël sklonil obličej těsně k jeho bledé tváři.

„Podívej se na mě,“ zahřměl hlasem děsivým jako ničivá bouře. V tu chvíli se celá chalupa otřásla. Sorgan znejistěl, ale neudělal nic. Pouze pevněji stiskl rukojeť meče. Okno se zachvělo a svíce i uhlíky v krbu vyhasly. Padla neúprosná tma.

Isgraëlovy oči bíle zažhnuly.

Äarmael byl nucen do těch očí pohlédnout. V tu chvíli v nich byl uvězněn. Sorgan sledoval, jak elf zbledl a celý se roztrásl. Temný vládce drtil jeho spánky v železném sevření a v místnosti se rozhostil chlad.

„Ukaž mi své vzpomínky,“ zašeptal Isgraël a Äarmael zalapal po dechu. Sorgan vše sledoval se vzrůstajícím napětím. Věděl, že Temný pán má ohromnou, nepopsatelnou moc. Vždycky ho mrazilo, když byl svědkem jejích účinků – jako právě nyní. Věděl, že Isgraël dokáže nahlédnout do číkoli mysli, aby si vzal to, co chce. Díky tomu také svého, téměř dvě stě let se ukrývajícího bratra našel.

Ani Bílí elfové nevěděli, kde se schovává. Isgraël tušil, že jediný, kdo o Äarmaelově skrýši ví, je elfská královna L'Qenlia a král Wiallon – a jejich dcera. Dcera, kterou před lety Isgraël unesl, aby z ní učinil svou manželku. Až mnohem později mu došlo, že by to mohla být právě ona, od koho by mohl vyzvědět Äarmaelův úkryt.

Neváhal na ni použít svou moc.

Nepočítal však s tím, že princezna pod její drtivou vlnou zemře. A už vůbec neplánoval, že toho bude svědkem jejich syn.

Teď se Temný pán prudce narovnal, odhodil si pramen vlasů z čela a zhluboka se nadechl. Äarmael zůstal ochable sedět na lavici, opřený

o stěnu, a divoce oddechoval. Po tvářích mu stékaly kapky potu, ruce i nohy se mu třásly.

Obyčejný člověk nebo elf by zásah do své mysli přežil jen těžko. Ale Äarmael byl jedním z Neposkvrněných. Patřil k posledním nejmocnějším bytostem na tomto světě. Ale všechna jeho síla byla svázána s jeho Křišťálem moci, s Křišťálem lásky a něhy. A ten byl pryč. Ukrytý tak, aby ho Isgraël nikdy nenašel. Stejně jako ostatní čtyři Křišťály.

„Tak,“ pronesl Temný vládce a uhladil si pláště.

„Hotovo, můj pane?“ otázal se.

„Ano,“ přikývl Isgraël a vrhl po sípajícím Äarmaelovi opovržlivý pohled. „Prorocství pro mne již není tajemstvím. Jeho znění mám nyní ve své mysli. Stejně jako obraz té, které se týká.“

Sorgan pozvedl černé obočí. „Té, pane? Je to žena?“

„Dívka,“ usklíbl se Isgraël posměšně. „Lidské děvče. Jí dali moji bratři moc najít všechny Křišťály moci a pak mě zničit,“ dodal pobaveně.

„Dívka...“ opakoval Sorgan. „Bude to snažší, než jsem si myslel.“

16 „Ano,“ usklíbl se Isgraël a znovu se obrátil na Äarmela. Poklekl k němu a zahleděl se mu do zpcené tváře. „Děkuji ti, bratře, za poslední laskavost. Teď snad konečně shniješ v pekle jako všichni ostatní naši bratři,“ krutě se usmál, vstal a pohlédl na Sorgana. Krátce kývl a odešel ven.

Sorgan se ještě chvíli díval na dveře, které se za jeho pánem tiše zavřely. Poté přistoupil k zesláblému a zemdlenému elfovi a zadíval se mu do očí. Byla v nich zakořeněna něha a láska ke všemu živému na tomto světě. Viděl dobro... a také smířenost a smutek. Ne strach.

Sorgan se zasvištěním tasil meč. Äarmael se sípavě nadechl.

„Vždycky jsi nebýval takový,“ zachroptěl tiše. Sorgan se na okamžik zarazil. Zamračil se a potlačil záchvěv bolesti. Přistoupil k němu blíž.

„Ne,“ odpověděl, „ale to už je dávno.“ Zvedl svůj meč a jeho lesklé ostří prudce vrazil Äarmaelovi přímo do srdce. Elf zachroptěl, vytřeštil oči a naposledy vydechl. Hlava mu bezvládně klesla na prsa. Sorganův meč zbarvila jeho krev.

Vytáhl ho a shlédl na nehybné tělo. Nato chatrč opustil, aby následoval svého pána zpět do Nar'doxu, jeho temného sídla.

VĚZNĚM NAR'DOXU

Běžela tmavou chodbou a doprovodem jí byla pouze ozvěna vlastních kroků. Přidržovala si své honosné černé šaty prošíváné růžovou nití a tep jí zběsile bubnoval ve spáncích. Ještě přidala do kroku. Pospíchala. Otec se vrátil a ona musela vědět, zda našel toho, koho hledal.

Ačkoli se modlila, aby se tak nestalo.

Obklopovaly ji šedé, studené kamenné zdi. Strop byl vysoko, zahalený tmou. Nevisely tu žádné obrazy ani malby. Chodba byla chladná a prázdná. Zdobil ji pouze světle modrý koberec.

Dorazila k širokému schodišti. Seběhla po něm a vyrazila rovně chodbou. Tady konečně bylo světlo. Proudilo sem velkými okny a dodávalo pochmurnému sídlu trochu hřejivosti. Vládlo tu ticho a klid. Mířila k velkým dvoukřídlým dveřím, u nichž stáli dva elfští strážníci, zahalení v temně fialových pláštích s kápí. Rukama v černých rukavicích svírali rukojeti svých mečů. Míjelo ji několik slouzcích, ale dívka věděla, že jsou to spíš otroci. Přivlečení z vypleněných elfských či lidských měst, přinucení sloužit Isgraělovu temnému sídlu Nar'doxu.

Věděla, že její otec je posedlý hledáním Křišťálů moci. Chtěl být nepřemožitelný, chtěl ovládnout celou Mianthilii. Dlouhých dvě stě let válčil s elfským královstvím Ěnarsis i s královstvím lidí Sardon, zatímco pátral po Křišťálech.

Před sedmdesáti lety se svou armádou pokořil hlavní elfské město Gallnied. Král s královnou, princeznou a hrstkou elfů, kteří zbyli, prchli do bezpečí Neprobádaného hvozdu. Zde se skryli před Isgraělo-

vým zlem a načerpávali síly. Neprobádaný hvozd pod své koruny totiž nepouštěl žádné zlo. Dovolil vstoupit pouze těm, kterým chtěl. Nepovoláné nechal bloudit mezi stromy tak dlouho, dokud nezahynuli hladem či žízní, nebo je nesežralo nějaké zvíře. Tak se hvozd stal novým domovem elfů.

Ale Sorganovi se na Isgraěľův příkaz podařilo při útěku elfů unést princeznu Silmaliu. Isgraěľ byl již dlouhá léta zamilovaný do její krásy a toužil ji získat. To se mu podařilo. Učinil z ní proti její vůli svou paní a ona mu po letech porodila syna a následně i dceru.

Ale svého krutého manžela nenáviděla a nenáviděla i svůj život. Ačkoli žila jako královna, ve skutečnosti byla vězněm a otrokyní. A přesně tak se nyní cítila i její dcera.

Isgraěľovi teď kromě proroctví nestálo nic v cestě. Ještě donedávna mu dělal starosti hrdý mladý lidský král Edrian, ale i tento problém již vyřešil. Byl to už rok, co království lidí vyhlásil válku a zaútočil na jejich hlavní město Smaragditt svou mnohatisícovou armádou nestvůr. Ale odvážný a odhodlaný král Edrian se mu ubránil a boj vyhrál. Tehdy se Isgraěľ příšerně rozzuřil a přísahal mu odplatu. Tak připravil lest.

Před několika měsíci vyslal do Smaragdittu, na hrad Mionil, svého špeha. Nádhernou elfku, jež předstírala strach a žádala o pomoc. Král Edrian se nechal okouzlit její krásou a poskytl jí přístřeší. Ona však v noci podřezala všechny jeho strážce, krále samotného zajala a vpustila do města Temné elfy, kteří čekali v úkrytu na její znamení. Zmocnili se města a elfka s králem zamířila za svým Temným pánem.

Říká se, že mladý král byl odveden do Nar'doxu a zabit. Isgraěľ ovládl jeho království a zmocnil se jeho země. Nyní se stal skutečným imperátorem.

Jediná naděje na spásu byla ukryta v proroctví již ne sedmi, ale šesti Neposkvrněných.

Dívka se přihnala k černým dveřím a stráž je před ní rozevřela, aniž by musela pronést jediné slovo. Okamžitě ji oslepily prudké sluneční paprsky. Přimhouřila své pronikavé, smaragdově zelené oči, ale nezastavila se. Jasu přivykla rychle.

Dveře se za ní zavřely. Ocitla se na prostorném nádvoří. Za jejími zády se vzpínala ohromná kamenná masa Nar'doxského sídla. Bylo vystavěno jako mohutná, obrovská věž, zakončená dlouhými ostrými ostny. Za časů vlády sedmi Neposkvrněných byl kámen bílý a zářivý, ale vlivem Isgraělova zla kamenné zdi zešedly, místy až zčernaly. Celý Nar'dox se podvolil Isgraělově vůli.

Na vysokých černých hradbách, jež obepínaly celé sídlo, postávali Temní elfští strážci, jinak tu nebylo vidět živáčka. Dívka věděla, že vzadu za věží se nachází stáj, zbrojnice a také vchod do Zakázaných dolů – do podzemí, kde Isgraěl pomocí své temné síly vytvářel a shromažďoval armádu ibraxirů, strašlivých netvorů poháněných touhou ničit.

Zastavila se uprostřed nádvoří. Hlavní brána byla otevřená a dovnitř právě vjížděla družina Temných elfů na koních. Kopyta hlasitě zvonila o dlažbu a brána se s burácením a vrzáním za nimi opět zavírala. Elfové zastavili své koně a dívka k nim rychle zamířila.

„Otče,“ zvolala a přistoupila k vysokému běloušovi. Na jeho hřbetě hrdě seděl Isgraěl. Předal uzdu stájníkovi a otočil se na dceru. Ze skupiny jezdců za ním se náhle vynořil statný vraník a prudce trhl hlavou, když jeho jezdec silně zatáhl za otěže. Seskočil dolů a černý plášť se mu zavlnil kolem nohou.

Dívka na jezdce letmo pohlédla a hned se zase rychle otočila na otce. Cítila, jak ji jezdcovy černé oči propalují.

„Otče,“ zopakovala. „Vrátil ses brzy.“

„Cesta domů je vždy rychlejší a snazší, když jsi získala to, kvůli čemu jsi ji podnikla,“ opáčil Isgraěl spokojeně a stáhl si kožené rukavice. Dívku zamrazilo.

„Takže jsi ho našel...?“ zeptala se. Isgraěl ji provrtal upřeným pohledem.

„Jistě, dcero,“ pronesl chladně a vyrazil ke věži. „A teď mě nech, musím přemýšlet.“

Dívka se za ním utrápeně dívala. Věděla, že ho najde. Věděla, a přesto doufala, že ne. Že se možná stane nějaký zázrak... Ale nestal se.

Kvůli tomu proctví zemřela její milovaná matka. A zemře mnoho dalších, pokud se ho Isgraěl skutečně dozvěděl.

„Je rozrušený, teď za ním nechod!“, ozval se vedle ní drsný hlas. Trhla sebou, jak ji vyrušil z jejích myšlenek. Pohlédla do bezedných černých očí, ledových a nemilosrdných. Srdce se jí zachvělo.

„Skutečně jste ho našli, Sorgane?“ zeptala se ho sklíčeně. „Co se stalo? Prosím, pověz mi všechno.“

„Stalo se přesně to, co Temný pán předpokládal,“ odvětil elf bezvýrazně a obrátil se na své muže. Kývnutím jim dal rozchod. Znovu se otočil k dívce a upřel na ni svůj tvrdý pohled. Ačkoli jí tím vždycky nahnal hrůzu, ovládla se.

„Vím, že musíš být unavený po cestě, však jste byli pryč téměř celý týden, ale prosím, Sorgane, musím to vědět,“ naléhala a Temný elf trochu roztál. Krátce se pousmál a odhrnul si vlasy z očí.

„Nejsem unavený, Terien, má paní,“ řekl a naznačil jí, aby ho následovala. Zamířili na druhou stranu nádvoří k velké fontáně ve tvaru stromu, vytesané z jednoho kusu lesklého černého kamene. Kolem rostlo pět stromů s temně rudými listy, které poskytly Terien a Sorganovi stín.

Elfka se zahleděla na padající a tiše bublající vodu. V nitru ji svíral strach. Cítila na sobě Sorganův upřený pohled.

„Tak mluv, chci to slyšet,“ vybídla ho tiše.

„Skrýval se za Orrnerskými horami, na konci Gelwönského hvozd,“ začal Sorgan klidně a chladně. Vždycky byl takový, Terien ho dobře znala. Ledový a krutý jako mráz, tvrdý a nelítostný. Schopný čehokoli. Byl nebezpečný a silný. Všichni v Mianthilii jeho jméno znali a třásli se před ním. I ona z něho měla svým způsobem strach. Často jí naháněl hrůzu, ale v hloubi duše znala jeho pravé já. Ačkoli se to zdálo nemožné, jeho srdce ještě dokázalo roztát.

„A prozradil otcí to proroctví?“ zeptala se, ačkoli znala odpověď.

„Ne. Isgraël si ho vzal sám.“

„A pak...?“

„Pak jsem ho zabil.“

Stiskla víčka. Děsil ji ten chlad, s kterým vyslovil poslední větu. Děsila ji i skutečnost, že Äarmael je opravdu mrtev.

„Takže nyní už je otec skutečně poslední... Poslední z Neposkvrně-

ných,“ zašeptala spíše sama sobě. V očích ji pálily slzy. Dokáže ho vůbec někdo zastavit? Objeví se někdo, kdo jednou provždy zničí jeho strašlivé zlo?

Před očima se jí vybavila tvář jejího bratra. Zabořeno mu bylo u srdce. Proč jen ji nechal s sebou? Proč jen ji tu nechal, samotnou a opuštěnou? Uvězněnou ve svém vlastním životě. Všichni už ji opustili.

Zůstal pouze jediný...

„Proč mlčíš, má paní?“ vytrhl ji Sorganův hlas ze smutných úvah. Objala se pažemi.

„Jsem tak sama, Sorgane,“ vzdychla a zahleděla se skrz temně rudé koruny stromů k modrému nebi. „Už není nikdo, kdo by mne miloval. Nikdo, kdo by mne ochránil... nikdo, za kým bych mohla jít.“

Ucítila jeho horký dech na svém krku. Zachvěla se a zavřela oči. Odhrnul jí zlaté vlasy z ramen. „Ty nejsi sama, Terien,“ zašeptal. Srdce se jí rozbušilo, dech se zrychlil. Zaklonila hlavu a zády se opřela o jeho pevnou hrud.

Ano, jen kvůli němu ještě měla chuť probouzet se do nového dne. Jinak by byly všechny dny ponuré.

Otočila se k němu a on k ní sklonil tvář. Jeho oči si dychtivě prohlížely každíčký kousíček jejího obličej.

„Řekni, Sorgane, ty jsi slyšel to proroctví? Víš, jak zní?“

„Ne,“ odpověděl. „Pán si je přečetl v Äarmaelově mysli. Neřekl mi ho a myslím, že to ani neudělá. Ale jedno vím: proroctví se týká lidské dívky. To ona může najít zbývající Křišťály moci a poté Isgraëla zničit.“

„Dívka? Člověk?“ podivila se Terien a její naděje rázem uhasly. Čekala bojovníka, silného muže... Někoho, kdo by se jejímu otci mohl skutečně postavit.

„Ano. Nebude těžké ji najít. Pán v Äarmaelově mysli viděl její tvář. Ví, kde ji hledat.“

„A ty...“ ztěžka polkla, „... ty ji máš zabít?“

„Ne,“ odpověděl. „Isgraël ji chce přivést sem. Chce z její mysli vyčíst, kde se Křišťály skrývají.“

„Ovšem...“ hlesla zamysleně a trochu se od něho odtáhla. V nitru se

chvěla strachy. Znovu se k němu otočila a s prosbou v očích k němu zvedla zrak. Sice byla vysoká, přesto však musela hodně zaklonit hlavu.

„Sorgane, prosím, nesmíš ji otci přivést. Nesmíš mu ji vydat! Ona je naší jedinou záchranou, naší nadějí.“

V očích se mu nebezpečně zablesklo. „Přestaň,“ sykl. „Už dál nemluv. Víš, že tvé prosby a slova na mě nepůsobí. Zabiju ji, když Isgraël přikáže. Neobměkčíš mě. Už se s tím smiř, Terien,“ ztišil hlas. „Nezměníš mě, nenapravíš. Má duše je černá. Neznám soucit ani slitování.“ Naklonil se k ní a viděl, že ze všech sil potlačuje slzy. Již něžněji dodal: „Nemám tak dobré a čisté srdce jako ty.“

„Sorgane...“

„Ne. Už mlč,“ zarazil ji zvednutím paže. Narovnal se a jeho výraz byl opět tvrdý a chladný. „Nezrazuj svého otce, nebo za to krutě zaplatíš. On neodpouští.“

Otočil se a sebevědomým krokem odkráčel pryč. Terien za ním dlouho nešťastně hleděla a přitom bojovala se svou vnitřní bolestí.

22

Jeho hřmotné kroky se rozléhaly celou chodbou. Již předem se stávaly předzvěstí strachu. Rázně přistoupil k velkým ebenovým dveřím a strážce, zahalené v černých pláštích, před jeho ledovým pohledem sklonily hlavy. Se zaduněním otevřely dveře a on vešel.

Ohromná síň se topila ve stínech a šeru, ačkoli venku panoval slunečný den. Velká okna přímo proti dveřím byla totiž zatažená tlustými, tmavě fialovými závěsy. Stál před nimi vysoký podstavec s několika schody, na jehož vrcholu se tyčil trůn z jakéhosi rudého skla. Na něm seděl Temný elf Isgraël, hrdě vzpřímený, s prsty sepnutými v klíně. Jeho dlouhý, bílý plášť se vlnil po zemi kolem trůnu a jeho tvář byla zahalena černým stínem.

Po pravé straně, u kamenných černých zdí, stál dlouhý stůl a několik židlí, vedle postávali sloužící se skloněnými hlavami. Na stěně visel obrovský obraz, na němž byla vyobrazena brutální smrt všech šesti Neuposkvrněných. Na druhé straně síně se nacházel mohutný krb, ale oheň v něm zapálený nebyl. Na zdi po jeho stranách visely vycpané hlavy ulovených zvířat: medvěda, kance a jelenů.

„Sorgane!“ zvolal Isgraël radostně, jako by svého bojovníka neviděl celá léta. Vysoký elf stanul před jeho honosným trůnem.

„Volal jste mě, pane?“

„Ano,“ přisvědčil Isgraël a pohodlně se zabořil do opěradla. Sorgan se po síni letmo rozhlédl. Dříve, na začátku, mu chvíli trvalo, než si na ni zvykl. Cítil tu totiž zlo. Síň jím byla přímo nasáklá. Vznášel se v ní ledový, a přesto dusný vzduch a každému člověku se tady stáhlo hrdlo náhlým děsem a panikou. Ale Sorgan zlovolnost tohoto místa již dávno nevnímal.

„Doufám, že sis odpočal a načerpal nové síly, můj drahý Sorgane,“ pokračoval Isgraël. „Protože tě čeká další cesta. Mnohem, mnohem důležitější cesta...“

Sorgan zvedl hlavu. Věděl, co má jeho pán na mysli, a byl připraven. Dokonce se i těšil.

Isgraël se náhle prudce předklonil a ztišil hlas. „Půjdeš, Sorgane, a přivedeš mi tu holku,“ zasyčel a jeho azurové oči zablýskly. Ale Sorgan se ho nezalekl. Již dávno zapomněl, co je to strach.

„Žije ve vesnici Thálon, v Sardonu,“ Isgraël se opět napřímil a mluvil zase normálním hlasem. Vstal a pomalu sestoupil z trůnu. Plášť za ním tiše šustil. „Vezmi si kolik Temných chceš, ale přiveď mi ji. V její mysli se ukrývá tajemství Křišťálů moci. V její mysli konečně naleznu odpovědi. A uvidím, kde se Křišťály schovávají,“ zasněně se usmál svým krutým, ďábelským úsměvem. Sorgan stále mlčel a naslouchal. Bez hnutí, bez výrazu. Hleděl Temnému pánovi do očí a ani na okamžik neuhnul pohledem. Věděl, že Isgraël jeho smělost a nezdolnou odvahu obdivuje.

„Vesnici potom zničte,“ mávl nakonec Isgraël rukou a otočil se k němu zády, spojil ruce a přešel k zataženým oknům.

„Máme ji vypálit, pane?“

„Jak chceš, ale ať nikdo nepřežije. A přiveď mi nějaké otroky. Nejlépe mladé dívky a muže.“

„Jistě, pane,“ přikývl Sorgan. „S radostí... Ale jak poznám, která je ta pravá?“

„Je tmavovlasá... a páchne dobrem. Moji bratři ji poznamenali svou mocí, poznáš ji... Tím si buď jist.“

Sorgan krátce kývl.

„Vyjeď hned a vrať se brzy,“ dodal ještě Isgraël zastřeným hlasem; vypadalo to, že jeho myšlenky se již ubírají jiným směrem. Sorgan usoudil, že je na čase odejít, ale vtom se jeho pán ještě otočil a zvukným hlasem zdůraznil: „A Sorgane! Nezklamej mě.“

Elf přikývl a opustil síň. V nitru ho však zahlodal osten znepokojení. Pánova poslední slova zněla jako hrozba.

Slunce zářilo naplno. Vysoká tráva se zelenala a tančila v něžném vánku. Tichounce ševalila a točila se kolem žlutých květín, jež se radostně vystavovaly teplým slunečním paprskům. Probouzelo se jaro a na obloze nebyl ani obláček. Byla modrá, jako vymetená. Sluneční zlato se odráželo na poklidné hladině malého jezírka.

Vesnice Thálon ležela daleko na západě, na samém konci bývalého Sardonského království. Daleko od všeho zla, jež Mianthilii postihlo. Lidé se tu ještě uměli radovat a smát. Ve vesničce Thálon se lidem žilo dobře. Isgraël plenil velká města ve středu říše a bojoval se vzpourami zbylých elfů v Ěnarisu. Především ale stále pátral a bažil po Křišťálech moci. Malého a bezvýznamného Thálonu si nikdy ani nevšiml a jeho obyvatelé za to byli vděční.

U jezera kousek za vesnicí se rozléhal hlasitý smích. U břehu, po kolena ve vodě, stála dívka a jednou rukou si přidržovala sukni prostých hnědých šatů, zatímco druhou kolem sebe cákala vodu. Její spolčnice hlasitě výskala a smála se a rychle před cákanci prchala na břeh. Tam se svalila do vysoké trávy a zůstala ležet.

Dívka ve vodě přestala stříkat a odhrnula si několik pramínek havraních vlasů z čela. Měla je zapletené v dlouhém copu, jenž se jí pohupoval na zádech. Tvář měla snědou, kulatou a jemnou, dominovaly jí hluboké, čokoládově hnědé oči.

Vylezla z vody a rozesmátá usedla vedle sestry. Ta ležela v trávě se zavřenýma očima, bledou tvář nastavenou slunci, na rtech spokojený úsměv. Neilin ji zbožňovala. Sestra a matka pro ni byly vším.

„Slyšíš to?“ promluvila náhle Leja zasněným hlasem, stále se zavřenýma očima. Kaštanově hnědé vlasy měla rozprostřené kolem hlavy jako vějíř. Černovláska se pousmála.

„Co?“

„To ticho...“ zašeptala Leja s úsměvem a otevřela své velké tmavo-zelené oči. „Jen zpěv ptáků a cvrkot broučků...“

Neilin zvedla hlavu a nechala se ovanout svěžím jarním vánkem. Milovala to tady. Milovala přírodu stejně jako její sestra. Byla tu šťastná.

Blaženě si povzdechla. „Škoda, že taková není celá Mianthilie. Mírumilovná a poklidná.“

„Byla by taková, kdyby neexistoval on...“ odvětila Leja a trochu se zamračila. „Říká se, že nedávno projížděl zemí se svou družinou Temných a něco hledal... nebo někoho. Prý to nějak souvisí s Křišťály moci.“

„Je jimi posedlý,“ zakroutila Neilin trpce hlavou. „Zničil by kvůli nim celý svět.“

„Ne, sestřičko,“ povzdechla si Leja smutně a nadzvedla se na loktech. „On je hledá právě proto, aby mohl zničit Mianthilii. Zahalit ji svým zlem.“

Neilin se zamračila. Bála se všeho toho zla, které se kolem nich plížilo. Zároveň jí ale připadalo vzdálené a neskutečné, jako noční můra, která jí jen strašila. Nikdy neviděla žádnou z Isgraělových zrud, neviděla žádný boj, ani Temné elfy... Neviděla ani Sorgana, který společně s Isgraělovým synem objížděl zemi. Jejich jména se stala postrachem. Slyšela plno hrůzostrašných historek o jejich činech.

„Copak?“ vytrhla jí Leja z ponurých úvah. Neilin zatřepala hlavou.

„Nic... Jen jsem si vzpomněla na toho zloducha, který plní Isgraělovu vůli.“

„Myslíš Sorgana?“ ztišila Leja hlas. Neilin přikývla.

„Ano, je strašlivý,“ přisvědčila Leja zamyšleně, „ale já myslím, že je tu ještě někdo mnohem horší. Alespoň jsem to tak slyšela.“

Neilin došlo, o kom sestra mluví. Skousla si ret. „Máš na mysli Isgraělova syna, že?“

Leja přikývla. „Ano, Awrixela. To on je vůdcem všech otcových nestvůr. To on stál v čele všech krvavých masakrů, se Sorganem po boku.“

„Je to strašné,“ zavrtěla Neilin hlavou. „Snad nás jejich zlo nikdy nepotká.“

Leja se usmála. „Určitě ne.“ Vyskočila na nohy a vrhla se k bílým prostěradlům, která se sušila rozložená na zelené trávě. „Pojď už, ať matka nemá strach.“

Neilin jí pomohla prostěradla a prádlo sesbírat a společně vyrazily k vesnici. Byla hned nad nimi na malém zeleném kopci. Všude se rozkládaly široké pláně a hnědá, či žlutá pole. Směrem na východ, kousek od vesničky, stál hustý les.

Když procházely vesnicí, zdravilo je několik usměvavých lidí. Jejich matka byla přátelská a milá žena a lidé ji tu měli rádi. Stejně jako její dcery. Otce neměly, zemřel na zhoubný kašel, když byly ještě malé. Od té doby se musela o své děti i domácnost starat jejich matka sama. Ale byla to silná žena. Živila se vyšíváním různých deček a ubrusů, které prodávala v nedalekém městečku Vitwel.

Sestry míjely malé úhledné domky ze světlého dřeva se šikmými střechami. V oknech byly květináče s barevnými květinami a za plotem stály stolky a většinou i malá bouda, u které hlídal pes. Panoval tu hlahol, ženy vysedávaly před domy a klevetily, děti pobíhaly uličkami, hlasitě křičely a smály se, a muži se věnovali své práci.

„Hele, támhle je Obin!“ zvolala Neilin a zamávala na vysokého hubeného mladíka, který na verandě pomáhal svému otci s prací. Obinův otec Prom byl truhlář a zrovna dokončoval malou kolébku. Obin na dívky zamával, něco řekl otci a poté k nim s úsměvem přiběhl. Byl to moc hodný mladík, sestry ho znaly již odmalička. Sice byl trochu roztržitý, ale měl dobré srdce. Hnědé vlasy měl ostříhané nakrátko a kolem dlouhého nosu měl několik pih.

„Nazdárek,“ pozdravil kamarádky vesele a připojil se k nim. „Byly jste zase u jezera?“ zeptal se při pohledu na jejich náruč plnou prádla.

„Ano,“ přisvědčila Neilin. „Maminka už se připravuje na zítřejší slavnost. Chce mít všechno hotové a nezapomíná přitom ani na důkladný úklid domu,“ otráveně se usklíbla.

„Matka už z toho taky šílí,“ protočil Obin oči. „Nevím, co na těch slavnostech všichni mají. Jediný, co je na tom aspoň trochu užitečný, je ta hromada jídla.“

Dívky si vyměnily pobavené pohledy. Neilin se na zítřek docela tě-

šila, i když ani vzdáleně nesdílela matčino fanatické nadšení. Oslava probuzení jara se tu konala každý rok a vždycky to byla docela zábava. Na návsi se postavilo menší pódium, kde se tančilo a hrála hudba, a kolem se rozestavěly stoly, kam lidé nosili jídlo. Ženy pokaždé napekly spoustu dobrot a nutily své muže protančit celý den.

Neilin věděla, že Obin tanec nesnáší. Byl jako pařez a ona na tom byla stejně. Zato Leja tanec milovala a také v něm byla nejlepší. Tančila skoro jako víla. A vždycky Obina nutila, aby si s ní dal aspoň dvě kolečka. A on jí vyhověl jen proto, že do ní byl tajně zamilovaný, jak si už Neilin stačila všimnout.

Když dorazili domů, ihned je ovanula sladká vůně právě pečené buchty. Jejich dům tvořily pouze dvě místnosti – hlavní světnice, kde byla pec, stůl, židle a na druhé straně malý krb a jedna postel, kde spala matka. Naproti se nacházely dveře, které vedly do pokoje sester.

„Ahoj, mami,“ zvolala Leja a odložila prádlo. Jejich matka Sania stála u plotny v bílé zástěře a s kaštanovými vlasy svázanými v drdolu. Na stole v pekáči ležela právě upečená a pocukrovaná buchta a její vůně plnila celou světnici.

„Mňam, buchta!“ vykřikl Obin a hnal se ke stolku. Ale jen po ní natáhl prsty, pleskla ho Sania přes ruku.

„Ta je na zítra, ty žroute!“

Obin si uraženě promnul ruku a dívky i s matkou se rozesmály.

„Neilin,“ otočila se Sania na dceru. „Ráno budu ještě potřebovat, abys zašla do lesa a natrhala mi korbenky. Došlo mi koření. A ty mi, Lejo, zatím pomůžeš s přípravami.“

„Jasně, mami,“ usmála se Neilin, ale Leja se trochu zašklebila.

„Nemohla bych jít s Neilin?“

„Však ona to sama zvládne, korbenky rostou hned na kraji lesa.“

„Hmm...“ zamručela Leja a vrhla po sestře závistivý pohled. Neilin se zazubila. Bylo jí jasné, že by sestra raději vyrazila do lesa, než s matkou tahala kupu jídla na návěs a připravovala ho na slavnost.

„Jen klid, Lejinko,“ poplácal ji Obin po zádech. „Já se zítra budu nudit, takže ti můžu dělat společnost,“ mrkl na ni.

„To by bylo prima, Obine,“ zazářila Leja pobaveně. „A potom si se mnou můžeš zatancovat!“

Obina úsměv rázem přešel a Neilin se rozesmála.

„Ale no tak, Obine,“ tentokrát poplácala po zádech ona jeho. „Vždyť tanec tolik miluješ!“

„Moc vtipný,“ zabručel mladík popuzeně a strčil si ruce do kapes. Dívky se znovu rozesmály, ale to už jim začala matka nalévat polévku.

„Dáš si také, Obine?“ zeptala se hochy, a ten okamžitě ožil.

„Toho se nemusíš ani ptát, mami,“ mávla Neilin rukou a všichni společně zasedli ke stolu. Pustili se do jídla a paní Sania začala horlivě plánovat zítřejší den.

NÁVŠTĚVNÍCI

Neilin stála u okna a hleděla k blankytně modrému nebi. Bylo ještě bledé, vzbudilo se teprve před okamžikem. Slunce vstávalo a zalévalo zemi pod sebou zlatým jasem. Probouzelo k životu nový den.

Dívka přivřela oči, když ji jeden lechtivý paprsek pohladil po tváři. Načerpala jeho sílu a poté se od okna odvrátila. Její sestra ještě spala. Klidně oddechovala zachumlaná v nadýchané peřině. Neilin se usmála a potichu opustila pokoj.

Matka již připravovala snídani, a když Neilin snědla svou porci buchtý s mlékem, popadla košíček a vyrazila ven. Slíbila, že se do dvou hodin určitě vrátí.

Kráčela vysokou, vlnící se trávou a tiše si pobrukovala oblíbenou písničku. Nahlas by si ji však zpívat netroufla – zpívala totiž přílišně. Probouzející se vesnici nechávala daleko za sebou a spokojeně nastavovala tvář slunci i vánku. Vlasy si dnes nechala rozpuštěné, vlály jí za zády jako černý závoj. Pohupovala košíčkem ze strany na stranu a cítila se neskonale spokojená.

Za chvíli před sebou spatřila první stromy Tichého hvozdu. Říkalo se, že naslouchá hlasu elfů a promlouvá k nim. Neilin vešla pod stinné koruny jeho tmavých smrků a nasála do plic čerstvý vzduch, vonící po jehličí. Rostla tu vysoká modrá tráva a větve stromů se skláněly až k zemi. Byly husté a neprostupné, ale Neilin už za ta léta znala cestičky, kterými se mohla vydat, aniž by v divokém porostu zabloudila. Kolem kmenů se točily zelené popínavé rostliny s malými žlutými lístky a fialovými květy ve tvaru hvězdiček.

Neilin se protáhla mezi pichlavými větvemi a vyšlapanou cestičkou mřila stále hlouběji do lesa. Hvozd byl tichý. Nebylo slyšet nic, kromě zpěvu ptáků a šumu trávy. Stromy se nehýbaly, nešeptaly, mlčely. Jako by oněměly... Tak se to o nich povídalo. V noci byl jejich šelest slyšet na metry daleko. Zpívaly ukolébavky, teskné písně – říkalo se, že patří elfům. Že stromy v noci šeptají všechna elfská jména a zpívají na jejich počest. Přes den byl hvozd tichý. Ani ve větru nebylo slyšet šumění jeho větví.

Podle pověr byl les kouzelný.

Ale Neilin se ho nebála, ačkoli na mnohé působil strašidelně a lidé se báli jeho kouzel. Jenže Neilin s Lejou v něm prakticky vyrůstaly. Už odmala se proháněly mezi jeho stromy a po soumraku chodily naslouchat jeho teskným a tichým písním.

Došla k malé mýtině, v jejímž středu byl nízký pařez, obrostlý stejně modrou a vysokou trávou, jaká rostla všude kolem. Z ní trčely dlouhé, tmavě zelené byliny s bílými bobulkami. Korbenky.

30

Neilin položila košíček na pařez a dala se do sbírání. Rozdrcené korbenky se používaly jako koření a šťáva z jejich bobulí se dávala do čajů.

Trvalo jí asi půl hodiny, než měla půlku košíku plnou. Usedla na pařez a narovнала si záda. Povzdechla si a zadívala se skrz tmavé větve k azurové obloze. Zelení problikávalo zlaté sluneční světlo a ona měla pocit, jako by na ni slunce mrkalo.

Vstala a chtěla se dát opět do trhání, ale náhle se zarazila. Zahleděla se mezi větve přímo před sebou a strnula. Viděla postavu. Vysokou postavu zahalenou v černém. Stála nehybně, bez jediného pohybu, a pozorovala ji.

Neilin se rozbušilo srdce strachem. Na prázdno polkla a o krok ucouvla. Zakopla přitom o pařez a málem se skácela k zemi, jen tak tak udržela rovnováhu. Když se na místo, kde děsivá postava stála, podívala znovu, nikdo tam nebyl.

Nechápavě zamrkala a promnula si oči. Nic. Jako by se po postavě zem slehla. Jako by tam snad ani nestála...

Rozhlédla se kolem dokola, stále cítila strach. Najednou si připadala